

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Ἑτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τριμηνή δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξῆμνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦλάχιστε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 13 Ὀκτωβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 46

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μιλώντας ἔτσι, ὁ Χάνδος εἶχε πλη-
σιάζει τὴν πόρτα καὶ, γὰρ ὡς ἀστειου-
θῆ, ἀρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ καὶ νὰ φω-
νάζῃ:

— Ἄ, κακὲ Ρανά! ἀνόητε Ρανά!

Ἡ θυρίδα ἀνοίχθηκε.

Ἦταν μικρὴ τετράγωνη τρύπα στὸ
δρόμιο φύλλον, ποῦ ἴσως εἶχε γίνει
τὴν ἐποχὴ ποῦ καὶ ὁ Ροβινσὼν ἦταν
φυλακισμένος στὴν ἴδια σπη-
λιά. Γὰρ τὸν ἴδιο λόγο, θὰ εἶ-
χαν βάλει καὶ γερὸ σύρτη, ὡ-
στε ἡ πόρτα νὰ κλείνῃ ἀπέξω.
Ὅλ' αὐτὰ τὰ σιδηρικὰ διατη-
ροῦνταν σὲ καλὴ κατάστασι, ὅ-
πως ἄλλωστε τὰ περισσότερα
πράγματα ποῦ βρίσκονταν μέ-
σα στὴ σπηλιά, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρ-
χαν ὕδατοι καὶ δὲν γίνονταν
ὕγραμετρικὲς ἀλλοιώσεις
στὴν ἰδιαίτερὴ τῆς ἀτμοσφαι-
ρα κάτω ἀπ' τὸν πυρίτινο θόλο.

Στὴ θυρίδα παρουσιάσθηκε
ἡ μορφή τοῦ Ρανά, ποῦ ἐκεί-
νη τὴν ὥρα μασσοῦλιζε κάτι
φαγώσιμο, χορταρικὸ ἢ φροῦ-
το. Ἀμέσως, μὲ κίνημα γοργὸ
ὡς τὴ σκέψη, ὁ Χάνδος ρί-
χτηκε καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ
μαλλιά, προσπαθώντας νὰ τρα-
βήξῃ καὶ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴ
θυρίδα τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο κεφάλι.

Ἡ ἰδέα ἦταν ἐξυπνὴ δσο
καὶ ἡρωϊκὴ, καὶ ἂν πετύχαινε,
τὸ ζήτημα θάταν λυμένο: ὁ
Ρανά θὰ πιανόταν σὰ λόκος
στὴν παγίδα.

Δυστυχῶς ἡ τρύπα ἦταν μι-
κρὴ. Τὸ κεφάλι δὲν χωροῦσε
νὰ περάσῃ. Καὶ μὲ μιὰ δυνα-
τὴ προσπάθεια, ὁ Ἀφγανὸς τὸ
λευθέρωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
Χάνδου πληγωμένο. Δυὸ τούφ-

φες ματωμένα μαῦρα μαλλιά ἐμει-
ναν στὰ κλειστὰ ἀκόμα δάχτυλα τοῦ
γενναίου παιδιοῦ, ποῦ περιμένε τώρα
νάνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μῆν ὁ Ρα-
νὰ γὰρ νὰ ἐκδικηθῇ. Κοίταζε γύρω
του, γυρεύοντας μὲ τί πράγμα θὰ
μποροῦσε νὰ ἐπλισθῇ, γὰρ νὰ ὑπερα-
σπίσῃ τὸν ἑαυτὸ του, εἶδε κατ' ἄμω
τὴν ἀξίνα, ποῦ τὴν ἔπαιρνε πάντα
μαζὶ του στὶς ἐκδρομὲς τῶν τελευ-

ταίων ἡμερῶν καὶ τὴν ἄρπαξε στὴ
στιγμὴ.

Μὰ ὁ Ρανά δὲν κουνιόταν. Ἴσως
δὲν εἶχε ὄπλα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ρι-
ψοκινδυνεύσῃ. Ἴσως ἤθελε νὰ μεινῃ
ὡς τὸ τέλος πιστὸς στὰ δόγματα τῆς
ἐταιρείας του, ποῦ τοῦ ἀπαγόρευαν
νὰ προσβάλλῃ τὰ θύματά του ἀπευ-
θείας. Ἦθελε νὰ τὰ ἴδῃ νὰ πεθαίνουν
τῆς πείνας.

Τὸ αἷμα τοῦ Χάνδου ἔβραζε στὶς
φλέβες του. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη
νὰ φάῃ. Ἦθελε κάτι νὰ κάμῃ γὰρ
νὰ σώσῃ τὸ θεο του καὶ τὴν ἀδερ-
φή του. Τριγύριζε τὴ σπηλιά,
τρέχοντας ὡς νὰ γύρευε κάτι
νὰ σπενδονίσῃ στὸ κεφάλι τοῦ
ἐχθροῦ καὶ νὰ τὸν πληγώσῃ
θανάσιμα.

Ἀλλὰ τὰ βλήματα δὲν ἦταν
ἀφθονα ἐκεῖ-μέσα· ἐκτὸς ἂν ἔ-
παιρνε κανεὶς γὰρ τέτοια τοὺς
πιδ χοντροὺς ἀπὸ τοὺς τόμους
τῆς βιβλιοθήκης.

«Ἄχ! νὰ μὴν ἔχω ἓνα του-
φέμι ἢ ἓνα πιστόλι! φιδύριζε·
θὰ τὸν σκότωνα τὸν ληστή σαν
τσακάλι στὴν τρύπα του!..»

Τοῦ ἤλθε μιὰ ἰδέα:

«Θὰ βάλω φωτιά στὴν πόρ-
τα! Θὰ πέσουμε ὅλοι πάνω του
καὶ θὰ τὸν πνίξουμε!»

Κι' ἀρχισε ἀμέσως νὰ ἐκτε-
λῇ τὴν ἀπειλή του, προσπα-
θώντας μὲ τὸ κερὶ νὰ βάλῃ φω-
τιά στὸ καλὸ δρόμιο πορτό-
φυλλο. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ προ-
σπάθεια ἑνὸς τετάρτου, μόλις
κατόρθωσε νὰ τὸ μαυρίσῃ λίγο
ἀπὸ κάτω. Τὸ ξύλο ἐκεῖνο,
σκληρὸ ὡς σίδηρο, δὲν μπορού-
σε νὰ καῖ μ' ἓνα κερὶ.

— Ἐγὼ λέω νὰ σκάψουμε
μιὰ ὑπόνομο καὶ νὰ βγοῦμε ἔ-
ξω, εἶπε ἡ Ἀνθή.

Ὁ Χάνδος τὸ παραδέχθηκε.
Δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ πραγμα-
τοποιηθῇ ἡ ἰδέα τῆς ἀδερφῆς

«Ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ βράχου πρῶτος πέρασε ὁ Παῦλος
καὶ πάτησε τὸν λεπτὸ ἄμμο τῆς σπηλιάς»

ΑΡΙΕΛ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΡΙΚΥΜΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ώστόσο ο Πρόσπερος είχε την ίδια του : δεν έπεριμενε παρά την ευνοϊκή περίσταση που δεν άργησε να παρουσιαστή.

Μιά μέρα, ο παλιός δούκας του Μιλάνου έκανε, γύρω στο νησί, έναν άπο τούς ειρηνικούς περιπάτους, όπου άρεσε στον Γέροντα να κουβεντιάσει με την κόρη του, να της μαθαίνει χίλια δυο πράματα, διασκεδάζοντας την, και να της θυμίζει μερικές αγαπημένες αναμνήσεις καιρών περασμένων.

Ξαφνικά ο ουρανός θολώνει, η θάλασσα γίνεται φουρτουνιασμένη και ώργισμένη μανία φαίνεται να τη συνταράζει τα κύματα της φρενιασμένα σηκώνουν άφρισμένα βουνά, που ανάμεσα τους χάσκει η άβυσσος.

Τώρα τα κύματα δέρονται άγρια την άχτη, που τρέμει κι' αντίλαλει στα συχνά χτυπήματα.

Στη βουή της θάλασσας σμίγει η αντίρα τ' ουρανού : Έχει που πριν ήταν ένα διάφανο γαλάζιο, τρέχουν τώρα σκοτεινά σύννεφα, που απλώθηκαν παντού σαν πένθιμο πέπλο.

Αδιάκοπες αστραπές κόβουν τη σκοτεινιά, οι άνεμοι αδριλιάζουν σαν λαβωμένα άγρίμια, κι' ο κεραυνός τα σκεπάζει όλα με την παντοδύναμη φωνή του. Και μακρυνά, πάνω στα όργισμένα κύματα, ένα πλοίο κινδυνεύει.

Η Μιράντα, τρομαγμένη, μόλις που μπορεί να το δείξει με το δάχτυλο στον πατέρα της.

— Πατέρα, πατέρα, λέει με οδυρμένη φωνή, τί θ' απογίνουν ;

— Μην ανησυχείς, παιδί μου, τόξερα, έδώ και πολλές ώρες, πως ήταν αυτό το καράβι στα νερά μας : Έγώ την έχω σηκώσει την τρομερήν αυτή τρικυμία.

— Ω ! μα τότε, πατέρα, ήμέρωσε γρήγορα τη θάλασσα, οσώς τους δυστυχημένους ανθρώπους.

— Ήούχασε, Μιράντα, κι' άφησέ με να κάνω ό,τι ξέρω. . . δε θα συμβή τίποτα σ' αυτούς τους ανθρώπους, παρά ό,τι διατάξω εγώ. Μάθε λοιπόν πως πάνω σ' αυτό το πλοίο βρίσκονται οι σκληρότεροι μας έχθροι, αυτοί που με τη μαύρη τους κακία μας έπροξένησαν όλες μας τις δυστυχίες και μας ανάγκασαν να ζούμε πάνω σ' αυτό το έρημόνησο. Η τύχη τους έφριξε στα χέρια μου : δε θα τους αφήσω να ξεφύγουν.

Η Μιράντα δεν έπίστευε τ' αυτής της.

Ο Πρόσπερος εξακολούθησε :

— Δε βλέπεις τίποτα μέσ στις μακρυνές σου αναμνήσεις ; δε θυμάσαι τίποτα απ' τα πιο τρυφερά σου χρόνια ;

— Ω ! ναι, πατέρα, βλέπω κάποτε ένα λαμπρό παλάτι, όπου ζούσα ευτυχισμένη.

— Πόσο δίκιο έχεις, αγαπητό παιδί ! . . . αλήθεια ήμουν, άλλοτε, ο δούκας Πρόσπερος, κυρίαρχος του Μιλάνου. Γεννήθηκα στο παλάτι μου κι' η μητέρα σου σε παράσχεσε στις πρώτες σου μέρες. . . Αλλοίμονο την έχασα πριν να μπορέσης να τη γνωρίσης και να την αγαπήσης ! Απαρηγόρητος από το χαμό της, έδυθίστηκα, περισσότερο παρά ποτέ στα βιβλία μου, με το λάο μου μόνους μου φίλους. Μα ανάμεσα στο λάο, που με λάτρευε, και σε μένα, σηκώθηκεν ένας δειλός κι' υποκριτής έχθρός, ο άδερφός μου Αντώνιος, που ανάξια καταχράστηκε την καλωσύνη μου. Τούχα την πιο μεγάλην έμπιστοσύνη. Και στη μεγάλη μου θλίψη, πιστεύοντας πως ήταν όσο κι' εγώ καλός και τίμιος, του άφησα σχεδόν τη φροντίδα να κυβερνά στη θέση μου. Από τότε ένας σκοπός καταχθόνιος γεννήθηκε στην άπιστη καρδιά του : Αποφάσισε να με ξεφορτωθή και να πάρη το θρόνο μου. Για να φτιάση πιο σίγουρα στο σκοπό του, συνεννοήθηκε με τον πιο σκληρό μου έχθρό, το βασιλιά της Νάπολης και κάνανε συμφωνία να τον βοηθήση στα σχέδιά του Φυσικά δεν είχα καμιάν ύποψια. Λοιπόν μια χειμωνιάτικη νύχτα, ο κακός αυτός άδερφός μου άνοιξε, προδοτικά, τις πόρτες της πολιτείας στο βασιλιά της Νάπολης και στο στρατό του : Αχμαλωτίστηκα μέσα στο ίδιο το παλάτι μου και, μέσα στα σκοτάδια της νύχτας, με φέρανε γρήγορα στην άκρογιαλιά για να με μαρκάρουν. Γιατί οι προδότες δε με σκότωσαν ; . . . Δίχως άλλο δεν έτόλμησαν να προσθέσουν μιάν άνυδρη δολοφονία στη μισητή προδοσία τους ; Ο λαός θα σηκωνόταν ένάντια στον καινούριο δούκα και θα τον σκότωνε κι' αυτόν. Έπροτίμησαν να μ' έξορίσουν, κάνοντας τη σκέψη πως ούτε σό, ούτε κι' εγώ θα ζούσαμε ύστερ' από μια τέτοια δυστυχία. Δύσκολα θα τέλεγε κανείς πλοίο το σαρβάλο όπου μας ανέβασε, και τους δυό, ο Αντώνιος : Ακόμα και τα ποντίκια τ'όχαν παρατήσει από το φόβο να μη πνιγούν. Ο δήμιός μας, φυσικά, έδωσε προσταγή να μη βάλουν μέσα ούτε νερό — της θάλασσας θα μας ήταν άρκετό — ούτε τροφές, ούτε ρούχα, παρά να μας φέρονται

νάχα στο πέλαγος, και να μας αφήσουν όπου μας πάη το ρέμμα. . . Σ' όλην αυτή τη δυστυχία μονάχα ένας άνθρωπος μας σπλαχνίστηκε : ο παλιός μου φίλος, ο ευγενικός άρχοντας Γουζάλος μας έστειλε, δίχως να το ξέρη ο Αντώνιος, τροφές, νερό και ρούχα. Σ' αυτόν τον τίμιον άνθρωπο χρωστούμε τη ζωή. Παρατημένοι δλομόναχοι στη μέση του πελάγους, ήμασταν κι' εμείς δυο μέρες στη διάθεση της φουρτουνιασμένης θάλασσας : Οι άνεμοι σφυρίζανε, τα μανιασμένα κύματα αδιάκοπα σαρώνανε τη γέφυρα του σαπιοκάραου μας, που έτριζε θρηνητικά και που, κάθε στιγμή, νόμιζες πως θα σκαρπίση σε κομμάτια. Έσύ, αγαπητό παιδί, δεν έννοουθες τον κίνδυνο και χαμογελοσες χαριτωμένα στα δάκρυα του πατέρα σου που αγωνιούσε. Αυτός δε συλλογιζόταν παρά πως να σε προστατέψη και θάδινε χιλίες φορές τη ζωή του για να σώση τη δική σου. Τέλος, ύστερ' από δυο μέρες μακρυνές σαν αιώνας, οι άνεμοι ήσυχάσανε : η θάλασσα γαληνεμένη, σαν διά μαγείας, άπόθεσε το γέρικο σκαρί μας στο βάθος ενός έρημου κόρφου, όπου βγήκαμε στη στεριά. Δεν ήμασταν σε ήπειρο, παρά σ' ένα νησί εγκαταλειμμένο : Αύτου έζησα με την πικρήν ανάμνηση των περασμένων αδικιών, κι' αυτού μεγάλωσες κι' έγινες κοπέλλα.

— Πατέρα, τον έκοψε η Μιράντα, λοιπόν, θα χαθούνα ;

— Τους έχω στα χέρια μου. Όμως μη φοβάσαι, γύρισε ήσυχη και περίμενε τον έρχομό μου.

Σάν έμεινε μόνος ο Πρόσπερος, έκάλεσε, με μια χειρονομία, τον πιστό του Αριελ, που παρουσιάστηκε άμέσως.

— Είσαι εδχαριστημένος, κύριε, κι' οι ύψηλές διαταγές σου έχουν γίνει όπως έπρεπε ;

— Βέβαια, είπεν ο Πρόσπερος άνακατάτως με τρόπο αξιοθαύμαστο τους άνέμους και τα κύματα, που άν δεν τον είχα εγώ προκαλέσει αυτόν τον κατακλυσμό, θα φοβόμουν κι' ο ίδιος.

— Ακόμα, πρόσθεσεν ο Αριελ, την ώρα της πιο δυνατής τρικυμίας, πέταξα ο ίδιος πάν' απ' το πλοίο και σκόρπισα παντού μια μικρή φλόγα, που μαζί με τη λάμψη των άστραπών και την αντίρα της βροντής άποτρέλλανε τους ναύτες. Τούτη τη στιγμή οι περισσότεροι, ξετρελαμένοι από το φόβο, ριχτήκανε στη θάλασσα και κολυμπάνε άπελπισμένοι κατά τη στεριά. Οι άλλοι ζάρωσαν στο βάθος τ' άμπαριού : δε θα

σαλέψουν πιά, άν ο ίδιος δεν πάω να τους κουνήσω.

— Μα οι άλλοι ; Οι κύριοι ; ρώτησεν ο Πρόσπερος

— Έκαμαν καθώς οι περισσότεροι απ' τους ναύτες : Νομίζοντας, όχι άδικαιολόγητα, πως το πλοίο, σε λίγο θα γινόταν τροφή των κυμάτων, πήδηξαν απ' την κουβέρτα, άναζητώντας ένα γύρω κάποιαν άγνωστη βοήθεια. . . Καταλαβαίνεις, κύριε, πως δεν τους άφησα μαζί ; θάταν πολύ παρηγορητικό γι' αυτούς. Έχώρισα άμέσως από το βασιλιά της Νάπολης, τον πρίγκηπα Φερδινάνδο, το γιό του, τον αγαπημένο του γιό, που τον λατρεύει και που είναι η έλπίδα του λαού του. Ο ίδιος αλήθεια δεν είναι παρά θύμα των πατρικών άμαρτιών και ίσως θα μπορούσαμε να του φανούμε κάπως έπιτεκείς. . . το ίδιο κι' ο ευγενικός και μεγαλόφυχος άρχοντας Γουζάλος, έπληρώσε πολύ άκριβά το λάθος του να ταξιδέψη μ' αυτό το ληστή τον Αντώνιο και τον ανάξιο βασιλιά της Νάπολης. Είναι ακόμα μαζί κι' έρχομαι, κύριε, να πάρω τις καινούριες σου διαταγές.

— Αριελ, άναγνωρίζω τις δηρησιές σου και θα σ' άνταμείψω, σε λίγο, δίνοντάς σου αυτό που τόσο λαχταράς : τη λευτεριά. Ακόμα λίγες ήμέρες κι' όλα θα τελειώσουν. Πήγαινε να φέρης το καράβι σε μέρος σίγουρο και περιμάζεψε τους ναύτες, που θα εδχαριστηθούν να το ξαναβρουν. Άφησε τον πρίγκηπα Φερδινάνδο να πιστεύη πως ο πατέρας του κι' οι φίλοι του έχουν πνιγεί, μα φέρε μού τον πρώτον. Τους άλλους τους άφήνω στην έξουσία σου. Ο βασιλιάς της Νάπολης ως βασανίστη πολύν καιρό με την ιδέα πως ο γιός του βρήκε σιχτρό θάνατο. Οι σύντροφοί του ως μένουν ακόμα, άν θέλης, μερικές ώρες παιχνίδι των κυμάτων, μα φρόντισε να φτάσουν στην άχτη, όπου μεταχειρίσου τους όπως σ' άρέσει, μα χωρίς να πάθουν τίποτα.

Ο πρίγκηπας Φερδινάνδος, πεθαμένος απ' την κούραση και με την ψυχή στα δόντια, έφτασε στην άχτη.

Ο Αριελ άόρατος, τον έσυνώδευε : σίγουρα το αγαθό αυτό πνεύμα τον έδήγησε και τον έσωσε.

Εσχνώντας τη δική του δυστυχία, πέταξα ο ίδιος πάν' απ' το πλοίο και σκόρπισα παντού μια μικρή φλόγα, που μαζί με τη λάμψη των άστραπών και την αντίρα της βροντής άποτρέλλανε τους ναύτες. Τούτη τη στιγμή οι περισσότεροι, ξετρελαμένοι από το φόβο, ριχτήκανε στη θάλασσα και κολυμπάνε άπελπισμένοι κατά τη στεριά. Οι άλλοι ζάρωσαν στο βάθος τ' άμπαριού : δε θα

Αλλώστε ο Αριελ πρέπει να βασιλεύση την καρδιά του στοργικού γιού. Η φωνή του, σαν ουράνια μου-

σική, μουρμουρίζει στ' αυτιά του δυστυχημένου πρίγκηπα μια γλυκειά μελωδία, μα με λόγια τόσο πικρά :

Κοίταται ο κύρις σου βαθεία
Πέντε ώργιές μες στο νερό
Μαργαριτάρια έχουν γενεί
Τών ματιών του οι βολβοί
Και σ' α κόκκαλα μωρτζάνα.
Πράματα άκριβά και σπάνια
Έκαμε ή άρημ ό,τι απ' το σωμα
Καταλείται μες στο χθίμα.
Κι' οι Νεράιδες την κάθε ώρα
Του θανάτου, γρίκας τώρα,
Την καμπάνα κουρταλοών
Ντίλ, ντόν !
Τις άκούω ξαναδαροών
Ντίλ, ντόν ! (*)

(*) Οι στίχοι από μετάφραση του Κ. Θεοτόκη.

Κι' όλα τα πνεύματα ξαναλένε σε χαρό το θανατηρόν ήχο :

Ντίλ ντόν, ντίλ ντόν, ντίλ ντόν
Ντίλ ντόν, ντίλ ντόν, ντίλ ντόν.

Ο Φερδινάνδος, πνιγμένος απ' τον πόνο και την άγωνία, σηκώνεται και περπατεί σαν άνθρωπος άπεδλακωμένος. Μα ο θαύμα ! τί βλέπει σε μερικά βήματα μπροστά του ; Ένας γέροντας με σεβάσιμα όψη και μια κόρη με θεϊκήν όμορφιά, τόσο όμορφη, που ποτέ του δεν είχε δει παρόμοια : ο Πρόσπερος κι' η Μιράντα ! (Ακολουθεί)

Μετάφρ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Περιστό να βιαστούμε, έκανε.

— Θα εγκαταλείψουμε την κατάδιωξη ; ρώτησε τρομαγμένος ο Τριέν-Κόατ που είχε ζητήσει για χάρη από τον Νγκουγιέν να λάβη μέρος στις έρευνες θέλοντας να εξαγοράση το σφάλμα του.

— Απεναντίας, είπε ο Τσού. Θα πάρης πίσω το αίμα σου, Τριέν-Κόατ. Όσοπου να βραδυάση θα τους έχουμε κιάλας πιασμένους, είδεμη να μη με λένε Τσού.

Η φρικτή μορφή του Σημαδεμένου φωτίστηκε με μια λάμψη άγριας χαράς.

— Ο Μά είναι δικός μου, είπε σ' ένα τόνο που είναι αδύνατο να αποδοθή. Τον θέλω και θα τον τσακίσω, είδεμη δεν θα γυρίσω πίσω στο στρατόπεδο.

— Έννοια σου και δεν θ' άργήσης να τον πιάσης στα χέρια σου. Το δάσος δεν άφήνει εύκολα όποιον περιπλανηθεί μέσα στα δέντρα του.

— Έμπρός, είπε ο Τριέν-Κόατ. Έχω μεγάλη άνυπομονησία να ξαναϊδω έκείνο τον σκύλο τον μάγειρό μας. Η συμμορία ξανάρχισε την κατάδιωξη με καινούργια όρεξη.

Ρίχτηκε στο κυνήγι όπως ένα κοπάδι σκύλων που έχουν πάρει το κατέπι ένα έλάφι.

Ο Τσού μονάχα πήγαινε έπιππος μα οι σύντροφοί του έτρεχαν σχεδόν όσο κι' αυτός, και άλλωστε ο Τσού έπήγαινε άρκετά σιγά μη θέλοντας να τους αφήση πολύ πίσω του.

Η Σιμόνη τράβηξε τη σκανδάλη. (Σελ. 523, στ. γ')

“Απόστολο α’ ένα σημείο είχε κάνει λάθος. Οι φυγάδες έτρεχαν σχεδόν όσο κι’ ο ίδιος και ήταν περασμένο μεσημέρι, όταν έφθασαν στη σπηλιά όπου είχαν τα ξημερώματα ζητήσει καταφύγιο οι αϊχμάλωτοι τους.

— Έδώ έπεσαν και κοιμήθηκαν είπε ο Τσοού.

— Ας προχωρήσουμε, επανέλαβε ο Τριέν-Κόατ.

Μά ο Τσοού και οι άλλοι, βλέποντας ότι τίποτε δέν τους έδίαζε, αποφάσισαν ομόφωνα νά ξεκουραστούν λιγάκι προτού νά προχωρήσουν και έτσι ο Σημαδεμμένος αναγκάστηκε νά υποταχθή.

Στίς δύο οι πειρατές ξεκούραστοι πιά, ξανάρχισαν την πορεία τους. Μο-

γαλώνοντας σαρκαστικά ο Τριέν-Κόατ. Οι πειρατές, με την πρόβλεψη πώς ή καταδίωξη μπορούσε νά κρατησή μέρες, είχαν πάρει μαζί τους μερικά τρόφιμα.

Κάθησαν κι’ έφαγαν σιωπηλοί κι’ έπεσαν νά κοιμηθούν δλοιοι, εκτός από ένα φρουρό. Αύτός θα άλλαζε κάθε δυό ώρες.

Θά ήταν μιά μετά τα μεσάνυχτα όταν ο Τριέν-Κόατ, που ήταν ή σειρά του νά κρατησή βάρδια, άκουσε κάτι χαρακτηριστικά μουγκρίσματα από μακριά.

— Ο τίγρης! σκέφθηκε. Μά όχι, δέν πιστεύω νά μου τίς άρπάξης σ’ Ογκ-Κόπ. Πάρε την γρηά αν θέλεις, και τή μικρή φραντσέζα, δέν με νοί-

μας θα ήταν περιττή. Ας περιμένουμε νά εγμερωσώ.

Ο Τσοού μιλούσε πολύ λογικά και ο Τριέν αναγκάστηκε νά κάνη διαμονή. Μόλις όμως άρχισαν νά σκορπίζονται λιγάκι τα σκοτάδια, βρέθηκε στο πόδι και τίποτε στον κόσμο δέν θα μπορούσε πια νά τον κρατησή.

— Πάω μπροστά, είπε στον Τσοού.

— Πήγαινε, του άπάντησε ο σύντροφός του. Έμεϊς θα ερχόμαστε από πίσω σου.

Ο Σημαδεμμένος προχώρησε έρπυγτας και σιγά σιγά έφθασε στη θέση που είχε διαδραματισθεί ή τραγωδία.

Κρυμμένος πίσω από ένα πυκνό θάμνο διέκρινε την μπαναλιά και στα πόδια της έαπλωμένο το γιγάντιο σωμα του θηρίου. Η Τσι Σάου και ή Σιμόνη ήταν σκυμμένες από πάνω του.

— Οοοοοο! Σφύριξε σιγανά.

— Οοοοοο! άπάντησε ο Τσοού, πλησιάζοντας.

— Έδώ βρίσκονται, φηθόρισε ο Σημαδεμμένος.

Ο Τσοού άνοιξε τα κλαδιά και κοίταξε.

— Μά τους Παναγκάς, έχεις δίκιο, είπε, και καθώς βλέπω ο Ογκ-Κόπ, δέν τή πέρασε διόλου καλά μαζί τους. Χά χά, ή γρηά του κόβει τή μουστάκια. Δέν φαντάζεται βέβαια πώς την καραμονεύουν κι’ άλλες τίγρεις.

— Εκείνον που έγω δέν βλέπω πουθενά είναι ο Μό. Φτάνει μονάχα νά μην τον έφαγε ο Ογκ-Κόπ προτού σταθθί νά τον σκοτώσουν σάν

λαγό.

— Έννοια σου, τον καθησώχασε ο Τσοού. Αύτός πυροβόλησε και καθώς βλέπεις ή τσουφεκιά του δέν πήγε χαμένη.

— Πολύ παράξενο μου φαίνεται, έκανε σαρκαστικά ο Τριέν-Κόατ. Εκείνος έτρεμε μπροστά σ’ ένα κουνούπι και τώρα νά τή βάζω με τή θηρία;

— Ποιός θέλες λοιπόν νά σκότωσε τον Ογκ-Κόπ; — Όχι βέβαια ή Τσι Σάου. Αύτή δέν ξέρει ούτε καν πώς πιάνουν τή τσουφεκία. Ούτε ή μικρή Φραντσέζα. Που νά σηκώσει ένα δπλο μεγάλο σάν τή μπότ της!

— Ώστε όσο ή καραμπίνα βρίσκεται μπροστά της.

— Κι’ ο Μό δέν φαίνεται πουθενά. Λές νά τ’ έθαλε στα πόδια μόλις είδε τον Ογκ-Κόπ;

— Καθόλου περίεργο, άπάντησε ο Τσοού.

Οι δυο πειρατές συνεννοήθηκαν με χαμηλή φωνή, φώναξαν σιγανά τους συντρόφους τους κι’ έλοι μαζί χόθησαν μονομιάς επάνω στις φυγάδες.

“Όταν τις έδεσαν, ο Τσοού ρώτησε άπότομα:

— Που είναι ο Μό;

— Έχουμε νά τον δούμε από χθές τή βράδυ, είπε ή Τσι-Σάου.

— Μή λές φέμματα! άγρίψα ο Τριέν-Κόατ.

— Δέν λέω φέμματα.

— Γιατί σάς άφησε μονάχος;

— Δέν ξέρω. Την ώρα που εκείνος έφυγε, έμεϊς κοιμόμαστε.

— Αλήθεια είναι; ρώτησε ο Τσοού γυρίζοντας στη Σιμόνη.

— Μάλιστα, έκανε τή κοριτσάκι που νόμιζε πώς είχε φθάσει ή τελευταία του σιγμμή και με κόπο πρόφερε κι’ αύτή τή λέξη.

— Δέν ξέρεις για ποιό λόγο σάς άφησε την Τσι-Σάου και σένα;

— Όχι, κύριε.

— Γιατί φύγατε από τή στρατόπεδο.

Ούτε ή Τσι-Σάου ούτε ή Σιμόνη έδωσαν άπάντηση.

— Σας ξεσήκωσε ο Μό, ή;

— Η κογκάκι έσκυψε τή κεφαλή.

— Ανόητες που είσαστε. Νομίζατε πώς έτσι θα σάς άφηναμε νά μάς ξεφύγετε άπ’ τή χέρια μας;

— Δέν τή σκεφθήκαμε.

— Και κάνατε μεγάλο λάθος, είπε ο Τσοού γελώντας σαρκαστικά. Ο Νγκουγιέν δέν χαρίζε χάστανα. Τήν έχετε πολύ άσχημα κι’ οι δυο σας, ιδίως αν ο Μό καταφέρει νά μάς ξεφύγη.

— Τιμωρήστε με έμένα μιά λυπηθήτε τή μικρή μου κυρία, είπε ή πιστή κογκάκι.

— Φταίει κι’ εκείνη όσο φταις και σού.

— Όχι, κύριε Τσοού, διαμρτυρήθηκε ή Τσι-Σάου που ή αυτοθυσία της έφθανε σέ σημείο νά κατηγορή τον εαυτό της για νά σώση τή μικρή της κυρία. Η κυρία Σιμόνη δέν ήθελε νά φύγη. Κι’ οι δυο μάς έπιμεναμε για νά την πείσουμε νά μάς ακολουθήση.

Η Σιμόνη σικινημένη για τήν άρρώστια της έπληρης υπηρέτριας θέλησε νά διαμρτυρηθή, μά ή Τσι Σάου τής έρριξε ένα παρακλητικό βλέμμα κι’ αναγκάστηκε νά σσιπάση.

— Ο Νγκουγιέν θά κρίνη, είπε τελειωτικά ο Τσοού.

“Υστερα άπ’ αύτά οι πειρατές σκορπίστηκαν από δάσος φάχνοντας για τόν Μό, με την έλπίδα ν’ ανακαλύψουν τουλάχιστον τις πατημασιές του επάνω στο μαλακό χώμα.

Μά οι έρευνές τους πήγαν δλωσδιόλου χαμένες.

Η εξαφάνιση του Μό ήταν ανεξήγητη. Πουθενά δέν είχε αφήσει ίχνη.

— Αυτό είναι μυστήριο, έκανε ο Τριέν-Κόατ, γυρίζοντας πίσω. Δέν μπορεί βέβαια νά πέταξε.

— Αν θέλεις ψάξε μονάχος σου, έμεϊς δέν πάμε πουθενά, δήλωσε τό-

πως ο Σημαδεμμένος είχε εξαφανιστεί.

— Αύτός έχει τήν ιδέα του, είπε. Μά τήν αλήθεια κι’ έγω αν βρισκόμουν στη θέση του τή ιδιο θα έκανα. Κι’ αν ήτανε άκομη νά σπάσω πέτρες ως τήν τελευταία μου ημέρα, δέν θα ξαναγύριζα στο στρατόπεδο αν δέν έφερνα μαζί μου και τή κεφαλή του Μό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ’
ΟΙ ΣΑΜΑΙΣ

Τά πιδ πετυχημένα τεχνάσματα είναι τά πιδ άπλά. Αν ο Τσοού και οι σύντροφοί του, αντί νά κοιτάζουν στα πόδια τους κοιτάζαν πάνω από τή κεφαλή τους, δέν θ’ άργούσαν νά ξεκαθαρίσουν τή μυστήρη τής εξαφάνισης του Μό.

Μιά ώρα μετά τήν αναχώρησή τους τή φύλλωμα τής μπαναλιάς έσειστήκε και ο καλός μας φίλος που ήταν σκαρφαλωμένος και κρυμμένος στην κορφή, άφίθηκε νά γλυστρήση από κλώνο σέ κλώνο, ως τήν πελωρία βάση του δένδρου που τή σχημάτιζε ο κορμός του και οι φιδισιές ρίζες του.

Τρέμοντας δλόκληρος που ήταν αναγκασμένος νά διασκελλισή τή πτώμα του θηρίου ο Μό κατέβηκε γοργά και πέρασε από τήν πίσω μεριά του δέντρου όπου τουλάχιστον κρυβόταν άπ’ τή μάτια του τή φρικτό εκείνο θέαμα.

— Καλά που ή Τσι-Σάου τού έκοψε τή μουστάκια και τή νύχια, σκέφθηκε ανατριχιάζοντας.

“Αρχισε νά άπομακρύνεται και σιγά σιγά ξανάθροσε τήν ψυχραιμία του.

Μά τήν αλήθεια, φτηνά τήν είχε γλυτώσει. Αν δέν ξυπνούσε με τή πρώτα μουγκρίσματα του τίγρη και δέν πρόφθανε νά σκαρφαλώση στην κορυφή του δένδρου, τί θ’ άπογίνονταν;

Βέβαια ήταν πολύ δυσάρεστο που ή μικρή κυρία του ξανάπεσε στα χέρια τών ληστών, μά δέν θά ήταν διαφορετικά τά πράγματα αν βρισκόταν αύτός κοντά της.

“Υστερα άπ’ αύτές τίς κάπως έγωιστικές, μά πολύ λογικές σκέψεις, ο Μό θέλησε νά βεβαιωθή πώς ο Τσοού και ή σιμμορία του είχαν άπομακρυνθεί όριστικά χωρίς νά υπάρχει φόβος νά γυρίσουν πίσω. Παρακολουθούσε τή ίχνη τους όταν εξαφνα βρέθηκε μνη-

“Όλοι μαζί οι πειρατές κούνησαν επάνω στις φυγάδες. (Σελ. 547, στ. α’.)

— Πρέπει νά τού κόψουμε τή μουστάκια και τή νύχια, είπε ή Τσι-Σάου. (Σελ. 534, στ. α’.)

λαταύτα ή άπόσταση που τούς χώριζε από τούς φυγάδες ήταν πολύ μεγαλύτερη άπ’ ό,τι νόμιζαν και τή σκοτάδι που άρχισε σιγά σιγά νά πέφτη τούς άνάγκασε νά διακόψουν τίς έρευνές τους, για εκείνη τήν ήμέρα τουλάχιστον. Σέ κάθε βήμα τους σχεδόν συναντούσαν μονοπάτια που ώδηγοσαν μέσ στο δάσος και αν έξακολουθούσαν νά προχωρούν στην τύχη, όπιηχε φόβος νά βγούν από τή σωστό δρόμο.

— Όπως και νάχουν τή πράγματα δέν θά βρίσκονται μακριά, είπε ο Τσοού. Τά σημάδια τους στη λάσπη είναι πολύ φρέσκα και καθόλου παράξενο νά έχουν κατασκηνώσει καμιά εκατοστή μέτρα μακρότερα από μάς.

— Αν είναι έτσι, πρέπει αύριο νά ξυπνήσουν πολύ πρωί αν δέν θέλουν νά τούς βρούμε στα κρεβάτια τους, είπε

ζει. Μά άφησε μου τόν Μό, γιατί έχω πολλούς λογαριασμούς νά κανονίσω μαζί του

Ενώσω μονολογούσε έτσι άκούστηκε, οδυμένη σχεδόν από τήν άπέστιση, μιά τσουφεκιά που τον κα- τατάραζε.

— Τσοού! φώναξε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Τσοού ξυπνώντας.

— Κάποιος πυροβόλησε.

— Που;

— Δέν ξέρω και καλά, μά άκουσα μιά τσουφεκία από κεί, από τή δυτική. Πριν όμως είχα άκούσει τόν Ογκ-Κόπ νά μουγκρίζη.

— Α, έκανε ο Τσοού. Πολύ φοβάμαι πώς θά φθάσουμε άργά. Ο Ογκ-Κόπ δέν μουγκρίζει ποτέ χωρίς αίτία.

— Πάμε νά ιδούμε;

— Δέν άκούγεται πια μουγκρίσμα κι’ ούτε άλλη τσουφεκία. Η έπέμβαση

πολύ τις καλές μητέρες που σου τό δίνουν
μή γιατί μου γράφεις τόσο λίγα ; περιμέ-
νω και περισσότερο.) **Αστερόπαιδο** (εθ-
χαιριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα πές στο
νέο μου φίλο να μου γράψη και να προ-
τείνη φευδώνυμα για να του εγκρίνω) **Με-
λανοράκι** (σου τό ένέκρινα' δ Γρίφος ά-
παράδεικτος' ιδέες τί λείπει δ' 'Οδηγός για
τις 'Ασκήσεις) **Ελληνικόν 'Ιδεώδες** (έχει
δάν είναι άκόρη καιρός' οι μεταφορικές
αυτές μόλις είναι καλές για τή Σελίδα'
ώστόσο από σένα περιμένο καλλά, μα πρέ-
πει να έχω άπομονή όπως και σύ) **Μάριον**
(καλή ή ιδέα σου, αλλά τό αποτέλεσμα δάν
θά είναι όπως τό φαντάζεσαι' άδύνατο να-
χως πνήντα δεκαδραχμιας άπάντησις τό
μήνα' κατά τή γνώμη μου δά θά ειχες ό-
τε δύο) **Μικρήν Χωριατοπούλαν** (εχαι-
ριστώ που προσπάθεις «μ' έλη σου τήν
καριότ' για τή διάδοσή μου' σου στασιάζω
τήν «'Αβαφούλα» τού κ. Σουνοπούλου' εί-
ναι πολύ κατάλληλη για τήν ηλικία σου
και μπορείς να μου σταίλης δρ. 27,50 να
σου τή σταίλω συστημένη) **Αροσοστάλα-
χτην** (συμμορφώθηκα πές τής 'Ινδιάνας
καλώς ήλθε και περιμένο) **Νερόιδαν τού**
Φθινοπόρου (έλαβα, εχαιριστώ) **'Ιγνα**
(από έρχόμενο) **Πυρριίδα τού Χέοπος**,
Κεφαλλονιτοπούλαν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 5
'Οκτωβρίου δάπάντησω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού νέου 271ου Διαγωνισμ. Αί όλοσις
τού φύλλου. τούτου δεκται μέχρι 13 Δεκεμβρίου.

552. Δεξιόγριφος
Στους 'Ολυμπίους τό πρώτο μου θωρείς,
'Εν' έσθρο ούδέτερο τό δεύτερό μου,
Τό τρίτο μου . . . στη γειτονιά δά βοής,
Τυραννοκτόνος παλαιός τό σύνολό μου.
Λευκάτας

553. 'Αναγραμματισμός
Μέγας θεός, μα τδνομά μου
Νά κόρης στη Δημοικη
Κι' έτοι να τάναγματίσης.
Μικρότερο τό άνάστημά μου
Με τούτο τώρα δά φανή:
Μάντη άργοναυτη θ' άντιφύσης.
Γλοκόλαλο 'Αιδονάκι.

554. Τονόγριφος
Μιά σύγχρονη βασίλισσα
Τόν τόνο της δνάσει
Και τώρα μα πρωτεύουσα
Βαλκανική δηλώνει.
Σεληνιώτικος 'Οριζον

555. Αίτιγμα
Στης 'Ασίας τούς κόλπους ψάξε
Για να βοής τό άρσενικό μου'
Και συχνά τό Πάσχα άνάβεις
Γιά χαρά τό θηλυκό μου.
Περωνόσπερος

556. Κλίμαξ

A	-	A						
A	-	-	A					
A	-	-	-	A				
A	-	-	-	-	A			
A	-	-	-	-	-	A		
A	-	-	-	-	-	-	A	
A	-	-	-	-	-	-	-	A

Κάθε παύλα άντιπροσωπεύει ένα
γράμμα. Έκ τών άνω κατά σειράν:
πρόθεσις, κόλις, θεός, μία τών Χαρί-
των, περιήρημος Μιλησία, έλληειψ βρο-
χής, χώρα τής 'Ελλάδος, εορτή τών άρ-
χαιών.

Δεσποινίς Ροκοπό

557. 'Επιγραφή
Σ Τ Α Τ Η Σ Χ Η
Α Α Τ Α Τ Τ Υ Σ
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Φίλημα Σκιάς

558-562. Μαγικόν 'Επίγραμμα
Τή άναλλαγή ενός γράμματος έκά-
στης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός κοι-
νοτάτου έπιρρήματος εκ δύο γραμμά-
των, πάντοτε τού αυτού, να σχηματι-
σθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τό-
σαι λέξεις:

άδεια, έρις, άετος, άκων, κόπτης
'Ερεϊκη

563. Ποικίλη 'Ακροστιχίς
Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών
κάτωθι ρητούμενων λέξεων, τό δεύτε-
ρον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρί-
της και καθέξης άποτελούν άμερικανι-
κήν μεγαλούπολιν:
1, Χρονικόν έπιρρημα' 2, 'Ορος τής
'Ελλάδος' 3, Νήσος τής 'Ιταλίας' 4,
Μυθολογικόν' 5, Εύρωπαϊκή θάλασσα' 6,
'Ασιατική πρωτεύουσα' 7, 'Ακρω-
τήριο τής 'Ελλάδος.

Μαριόβεν
564. Φωνηεντόλιπον
* - δας - τς - πηδς - ηηδς
Ξανθεμαλλούσα

565. Γρίφος

τι	ιδ	το
τι ες τι	Ναρ ιδ	το το
ες ες	ανδ	τελ ώς
Μ τι νεπ τι	Χ ιδ	ιδ το το
ες ες	ιδ	το
τι ες τι	ιδ	το
τι		

Παπαγκλάκι
Α Υ Ξ Ε Ι Σ
των Πνευμ. 'Ασκήσ. τών φύλ. 30 και 31
346. 'Αρίστικος ('Αρης, τύπος). -
347. Γάλα (γα, λά). - 348. Λύσανδρος
('Ανδρος) - Λύσιππος (Ιππος). - 349.
Μάτιος-Αίμος.
350. Π Α Π Υ Ρ Ο Σ 351. ΔΕΥ-
Σ Η Μ Ε Ρ Ο Ν Κ Α Ι Ι Ω Ν (εθ-
Σ Υ Γ Γ Ρ Ο Σ κλειδα, ύλιφ,
Π Υ Ρ Α Ι Σ κλύδων, άδι-
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ κία, Λάδων,
Α Ο Ρ Α Τ Ο Σ 'Ιονία, όδς,
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α Νίκων). -

352. Τό πτερωτόν είναι τό Υ: Υβέ-
ριος, 'ΑΓαλος, 'Αρτσιμς, Μάρτιος,
'Αλοατία, Προξέτης, Παγα. Ν Ο
σητικός). - 353. ΝΟΜΟΙΣ ΠΕΙ- Μ Ο
ΘΟΥ ('Η άνάγνωσις κατά στί: Ι Σ
χον κανονικός. Αί λέξεις τής 'Α- Π Ε
κροστιχίδος: ΝΟΜός, ΜΟΝαχ, Ι Θ
'ΙΣοκράτης, ΠΕρίων, 'Ιθάκη, Ο Υ
ΟΥρανός). - 354. Κάθε έμπόδιο για κα-
λό. - 355. Νενίκησά σε, Σολομών! ('ν έν
κι, κα σε σολ, ο μ' ον).

356. 'Αντωνίνος (άν, τό, Νίνας). -
357. Νήσος (νί, σος). - 358. Κλίμα-κλί-
μαξ. - 359. Άήλος-Μήλος-Τήλος. - 360.
Θ Ε Ο Γ Ν Ι Σ 361. ΕΡΑΤΟΣΘΕ-
Ε Υ Η Π ΝΗΣ (Ρήνος, έρο-
Ο Υ Ρ Α Ν Ι Α τρον, Τήνος, δνος,
Γ ' Α Ε Τ στατήρ, έδρος, νήσ-
Ν Η Ν Ε Μ Ι Α σα, 'Ησα). - 362-
Ι Ι Ι Α 366. Διά τής δι-
Σ Π Α Τ Α Λ Η φθόγγου ΑΥ: Παπ-
λος, αθα, θαψμα, καθμα, αθλος. - 367.
ΑΥΣΙΑΣ (Άψις, 'Υφος, Σύνεισι, 'Ι-
στορία, 'Αγοράς, Σιγή). - 368. Εύμά-
θειαν θήρευσ, μη εύπάθειαν. - 369. Με
δένεις και τρέχω - με λένεις και στέκω
=τό κατούσαι (με δέν, εις κε τρεχ, ο
με λι, ν' εις κες, τέκω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΔ' - 484]
Αγαπημένη Μαλαχολική 'Ονειροπό-
λε, εχαιριστούμε για τις εδχές σου.
Δυστυχώς εδω τό Φθινόπωρο δάν είναι τό-
σο ποιητικό για ν' άπαντήσουμε τό ιδιο
στών τόσο θερμό χαιρετισμό σου . . .
Φίλημα Σκιάς, 'Ισκάμενος 'Αυτός

[ΑΔ' - 485]
Τρακατάρατε, ντροπή σου να κωνήγας
πουλιά με τήν σφαιδνά. Τουλάχιστο
λοπήσου τά τζάμια τής γειτονιάς! 'Ελ.

[ΑΔ' - 486]
Η Διεθνοσίς μου από 10ης 'Οκτωβρίου:
'Οδός Πλάτωνος 53, Θεσσαλονίκη.
Μακεδονικόν 'Εντελβείς
[ΑΔ' - 487]

Αγαθι, Ταξιδιώτη, Πασχαλιά, Μυρ-
τιλλη, Φύγκρο, Δανάη, 'Αγνή, Φέλι,
Σφιγγέ, Μαργαρίτα, Σκοόπα, και άπ' έλα-
τά αγαπητά διαπλασούπολα-ες περιμένο-
με τήν εθγενικά άπιστήριξη στών (ΑΔ' -
434) διαγωνισμο μαξ. 'Αγκάθι, εχαιρι-
στούμε δι' εδχάς.

Διαπλασιακή Συντροφιά
[ΑΔ' - 488]

Συγγεία άποναλόμενων: Παρήγορος =
'Αγγελος = Συλλοπούλου, Θέλιμα =
Περράκη, Πορθμός Εδρίπου = Φιλίππιδης,
Μακεδονικόν 'Εντελβείς = 'Ανδρού, Ραϊσάκ
= Χαρθάτη, Βολέντα = Χατζηνικολή, Δέ-
κρη Ψυχή = Κρίσπη, Νσφέλη = Κωνσταν-
τινίδου, Γλοκιά 'Ανάμνησις = Κανδύλη,
Λουλοδι τής Χαράς = Τσολπιδή, Χαλκι-
διώτισσα = 'Αποστόλου, 'Ανιάζα = Μπουρα,
Νέγλη = Θεσσανοπούλου, Ραξεντά = Κερ-
βούνη, 'Αγγελος Βιρήνης = Γούσης, 'Ιγκα-
= 'Ελευθερίου, Ξαπρωμένος Αόρδος = Γεωρ-
γίτσας, Δευκή Κορέλια = Πελετέκη
Λυκόφως τής Δόξης
[ΑΔ' - 489]

Τρίδραχμος Διαγωνισμός ήθοποιών, βρα-
δεια μοβιστορήματα' άπιστηρίζοντας
έπιστηρίζω. Ρέλια, Χρυσάλλις, Λυσχαρ-
το, Σφιγγέ, 'Αγνή, Πασχαλιά, Ταξιδιώτη,
να περιμένο; Διλή Μανουσαάκη, Φαιάκων
7, Παγκράτι, 'Αθήναι, Ναπολεόνη

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΦΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1893) από
τούς έκδοθέντας 24 τόμους έπάρχουν
άκόρη μόνον οι έξής τρεις: 7ος, 14ος,
και 18ος. 'Εκαστος τόμος δρχ. 25, κα-
χυδρομικός δε άποσταλλόμενος δρχ.
28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και δρχ.
40 διά τό 'Εξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1933), από
τούς έκδοθέντας 40 τόμους έπάρχουν
οί 39 (διότι ο τού 1918 έχει έξαντη-
θῆ). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι τών έ-
τών 1894 - 1928 τριώνται έκαστος (έκ
σελίδων 416) άρραφος δρχ. 80 και ραμ-
μένος δρχ. 85. Οι δε Τόμοι τού 1929,
1930, 1931, 1932 και 1933 τριώνται
έκαστος (έκ σελίδων 624) άρραφος δρχ.
110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου
προσθετα εις τας άνω τιμάς: Διά τό
'Εσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ.
15 ο ραμμένος, διά δε τό 'Εξωτερικόν
δρχ. 35 ετα άρραφος ετα ραμμένος.